

Lovforslag af et saa betydeligt Omfang som det nærværende, hvorved der stables saamange nye Forhold, uden med det Samme at fastsætte et vist Tidspunkt, til hvilket Rigsdagen paany vilde have at bestæftige sig med dette Muligende. Om dette Punkt har altsaa hele Udvalget været enig, men der har været nogen Tvivst om, hvilken Form man helst skulde give sit Forslag derom. Omtrent Halvdelen af Udvalgets Medlemmer har formeent, at man helst skulde holde sig til det Forbillede, som vi have i vore Lønningslove, der jo bestandigt udtale, at en Revision skal finde Sted, efterat en vis Periode er forløben, og at der, hvis der ikke ved den opnaaes en ny Lov, atter efter en ny Tidsfrist af samme Længde skal finde en ny Revision Sted, og saaledes fremdeles, indtil Revisionen fremkalder en ny Lov. Andre ærede Medlemmer af Udvalget have derimod meent, ikke heri at kunne finde nogen tilstrækkelig Be-tryggelse, og de have derfor foreslaaet, at den nye Lovs Gyldighed i det Hele skal indskrænkes til et vist bestemt Tidsrum. Dette har nu hiin førstnævnte Halvdeel af Udvalget ikke kunnet slutte sig til, idet den har meent, at den anden Form var mere correct, og idet den derhos navnlig har antaget, at det ikke vilde være rigtigt i en Lov, som har en saa bestemt organisatorisk Charakteer, at fastsætte en saadan bestemt afsluttet Begrænsning for dens Gyldighed, da man nemlig derved, dersom Loven skulde udløbe, uden at nogen anden Lov var bleven vedtagen i dens Sted, vilde komme ind i en aldeles ubestemt Tilstand, og Hæren altsaa vilde komme til at staae hen paa en saa ubestemt og vakkende Maade — indtil en ny Lov kunde blive sat iglennem —, at det neppe kunde undgaae at virke meget stabeligt paa den. Det er jo vel vistnok at forudsætte, at Rigsdagen til den Tid vil have den samme Fornemmelse, som den nuværende Rigsdag forhaabentlig har, af, at det er meget vigtigt for Hæren og i Grunden en nødvendig Betingelse for dens gode Bestaaen, at dens Forhold ere faste og lovbestemte; men det var jo dog muligt, at der kunde indtræde saadanne tilfældige Omstændigheder eller en saa stor Uenighed mellem de forskjellige Ansuelser, at en ny Lovs Udkomme til det Tidspunkt, da den ifølge Forslaget under Nr.

25 b, skulde være givet, derved blev forhindret, og det er derfor, at den Deel af Udvalget, hvortil jeg hører, har troet, at det vilde være mere i Forsvarets Interesse at vedtage et lignende Forslag som det, det hidtil har været Sædvane at indfætte i vore Lønningslove. Det vil altsaa sees, at Hovedsagen ganske vist er den, at vi faae vedtaget et Lovforslag, der kan blive bestaaende sikkert i 5 Aar som Lov, forsaavidt man ikke i Mellemtiden bliver enig om Forandringer deri. Dette er Hovedsyemedit, det Vigtigste og Væsentligste, og, om man vil vælge den ene eller den anden Form for Begrænsningen af dens Gyldighed, er ganske vist et mere underordnet Spørgsmaal, men jeg vil dog endnu engang paa de Medlemmers Vegne, for hvilke jeg fører Ordet, udtale, at jeg anseer den Form, som jeg tillod mig først at nævne, for at være den bedste og den, som jeg altsaa maa tillade mig, at anbefale til Thinget.

Carlsen: Jeg vil tillade mig at fige nogle Ord til Anbefaling for det Forslag, som jeg i Forening med andre Medlemmer af Udvalget har stillet under Nr. 24 b., og som gaaer ud paa, at Loven kun skal være gyldig indtil Udgangen af Finantsaaret 1872—73. Det foreliggende Lovforslag, der efter min Opfattelse bærer ikke saa Spor af at være kommet istand som en Overenskomst mellem ældre og nyere Ansuelser, indeholder adskillige gode Grundsætninger, som jeg haaber i Fremtiden ville kunne finde en friere Udvikling, end de have kunnet finde i dette Lovforslag; de have for Diebliffet ikke kunnet finde en fuld Udvikling af forskjellige Grunde, som jeg dog ikke skal gaae ind paa her at omtale. Men jeg troer, at, hvis disse Grundsætninger i Fremtiden skulle faae en fuld og for Befolkningen og Forsvarsvæsenet heldig Udvikling, maa nødvendigt Folkethinget erholde en meget afgjørende Indflydelse paa, hvorledes de blive udviklede i den næste Forsvarslov. Jeg tør ikke rose mine Landsmænd, saavidt jeg kender dem, for, at de fremfor andre Folk kunne udvikle en stor Handkraft, men jeg tør derimod rose dem for, at de kunne udvikle en stor Modstandskraft, og det viser sig derfor for mig ibetmindste ved alle